

težko vino beli kruh
 sta še vedno dobra vaba
 pa je živel in umrl
 Markantun iz Raba

saj te izključuje sveta
 in vsakdanja raba
 pa je živel in umrl
 Markantun iz Raba

oj ti svet hrvaški
 jokaj se in smej
 s tabo mir oj s tabo mir
 dobro se imej

K o n e c

France Vurnik

Vsegazavedanje

I

V tej zamrzli zemlji
 čaka na prebuditev
 nešteto kali —
 že vsrkavamo
 slo rasti, veselje nastajanja.

Trudnost duha
 pa vse bolj oklepa
 jutro zavesti —
 posoda je zvrhana,
 nova snov bi morala
 zamenjati staro,
 preden bi se zgostila
 v razpadanje.

To bi bila pomlad
 človekove roke.

II

Vsegazavedanje
 se lepi sleherne odločitve,
 vsakega giba
 snujoče roke.

To je vsiljiva teža,
 ki se je skušamo rešiti
 z bežečo naglico,
 vendar nas meče
 mimo globljih obrisov stvari.

Kako nam zastirajo pogled:
 umik, prikrivanje,
 nezavedanje in
 praznote razdalj.

Ne moreš biti samo
 drevo, vrtnica ali osat,
 to je vendar samo obstoj.
 Sprejmi zato
 vsegazavedanje,
 pa čeprav se razrašča
 v bolečino kristalnega videnja
 tegà,
 kako drobci za drobcem
 odteka nastajanje
 in z njim drobci
 za drobcem
 vsegazavedanje.

III

Velika freska možnih
in nemožnih dejanj
se pretaka skozi zavest:
vsegàzavedanje.

Čutila so kar naprej na preži,
da bi odkrila njihove obrise,
sprejemljivost in smisel
in če je še kje kaj lepega.

Dokler se ponujajo možnosti izbire
iz zamotanega vsegàzavedanja
ima življenje
samó sveža jutra odločanj,
ki jih ne kaže greniti,
ker nikoli ne veš,
kdaj pride čas, ko se
možnost izbiranja kar porazgubi
in iznenada postane
vse določeno
ob še jasnejšem
vsegàzavedanju.

IV

Tudi bolečina in samota
sta dela vsegàzavedanja.
Sprejeti ju moraš vase
kot sonce in zrak,
čeprav se zavest poigrava
s podobo vsegàzavedanja,
ki vključuje tudi zadnjo
vednost, da si,
kolikor čutiš,
da boš,
kolikor boš čutil
možnosti iz
vsegàzavedanja —
dokler zemlja
ne izterja svojega deleža
kot povračilo za možnosti
vsegàzavedanja.

V

Nihče ne bo terjal obračuna
 razen tebe samega,
 kajti sam svoj si
 in sleherni prilaščanje
 je lahko samo izbira
 iz tvojega
 vsegazavedanja.

Kljub temu pa ostaja
 v freski vsegazavedanja
 tudi zadnja skica
 z vprašanjem:
 je bila tvoja začasnost
 daljna praznina
 ali varljivi smisel?

Tudi če si otežiš
 sleherni trenutek
 svojega vsegazavedanja
 s to bolečo radovednostjo,
 bo freska ostala torzo.
 Zadnjega odgovora
 vsegazavedanje
 ne vključuje vase.

VI

Tudi to spoznanje
 sprejemaš kot del
 vsegazavedanja
 kakor bolečino in samoto,
 strah in praznino,
 ki jih vsegazavedanje
 po svojih močeh
 odganja.

Tako je bilo
 iz časa v čas
 in tako bo,
 dokler se zadnja snov —
 zmožna vsegazavedanja —
 ne povrne v ogenj,
 ki mu je ubežala,
 da bi bila
 samosvoja
 tudi v varljivem
 vsegazavedanju.